

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7T/12/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119010303
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119010303.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13. 07. 2020 konajúc senátom v zložení z predsedu senátu JUDr. Barbory Sopkovej a prísediacich doc. N. X. Č., O. G. H., R. X. v trestnej veci obžalovaného N. U., nar. XX. XX. XXXX v S., takto

rozhodol:

N. U., nar. XX. XX. XXXX v Lučenci, trvale bydliskom Y. XX, U. U.

sa podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. 1 Pv 211/18/66001 zo dňa 10. 04. 2019 na tom skutkovom základe, že

dňa 01. 05. 2018 v čase okolo 22.00 h v byte v Banskej Bystrici na Y. XX prinútil R. R., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom A. XXX/XX, R. proti jej vôli k pohlavnému styku a to tak, že ju vyzliekol donaha, položil ju na posteľ, čomu sa nebránila, nakoľko sa bála, pretože vedela, že je násilníckej povahy a ak sa bude brániť bude to horšie, následne jej strkal prsty do vagíny, načo mu povedala, že ju to bolí, aby prestal, čo aj urobil a následne ju prinútil tlačením hlavy smerom dolu k pohlavnému orgánu, aby mu urobila orálny styk, čo aj zo strachu vykonala a následne do nej vníkol pohlavným údom, čomu sa bránila tak, že ho od seba odtláčala rukami a búchala do neho päšťami, ale i napriek tomu s ňou vykonal súlož,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

odôvodnenie:

Prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica podal dňa 11. 04. 2019 na Okresný súd Banská Bystrica obžalobu sp. zn. 1 Pv 211/18/66001 - 33 na obv. N. U., nar. XX. XX. XXXX v S. pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený v predmetnej obžalobe a výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom sp. zn. 7T/12/2019 zo dňa 24. 09. 2019 obžalovaného N. U. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. 1 Pv 211/18/66001 zo dňa 10. 04. 2019, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 5To/152/2019 zo dňa 09. 01. 2020 rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. V odôvodnení odvolací súd konštatoval procesné pochybenia prvostupňového súdu, ale tiež uviedol, že ak má prvostupňový súd pochybnosti o zákonnosti dôkazu - SMS komunikácie, ktorú

predložila poškodená, má za týmto účelom zisťovať, akou formou boli tieto správy do spisu predložené, akou formou ich predložila poškodená, napr. aj vylúchom príslušníka polície.

Rešpektujúc právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici prvostupňový súd vykonal úkony a dôkazy, ktorých vykonanie nariadil odvolací súd:

I.

Obhajca s obžalobou prokuratúry nesúhlasil. Trestné činy znásilnenia a sexuálneho násillia sú jednými z najzávažnejších trestných činov, avšak tak ako je potrebné venovať zvýšenú ochranu obeť, rovnako je potrebné adekvátne pristupovať aj k ochrane osoby, ktorá je označená za páchatel'a skutku. Poukázal na kvalitu dôkazného stavu, pričom, podľa jeho názoru, vina obžalovaného nebola preukázaná. Vykonané dokazovanie svojím obsahom nepredstavuje podklad pre vynesenie odsudzujúceho rozsudku v tejto trestnej veci. Nesúhlasil ani s výrokovou časťou veci ani a jej odôvodnením, pretože v tomto konaní bola porušená základná zásada v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Odôvodnenie obžaloby považuje za mierne kapciózne v tom smere, že z jednotlivých vykonaných dôkazov sú v ňom uvedené len tie časti, ktoré nasvedčujú spáchaniu skutku, teda sú v neprospech obžalovaného a iné časti ostávajú zamlčané. Berúc do úvahy uvedené je tu dôvod na oslobodenie obžalovaného spod obžaloby v zmysle § 285 písm. a) Trestného poriadku.

Obžalovaný N. U. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04. 06. 2019 vyhlásil, že je nevinný. Vypovedal, že v deň 01. 05. (2018) sa on s J.u (v tom čase jeho družkou a zároveň kolegyňou z práce) a R. (poškodenou, v tom čase kolegyňou z práce) dohodli, že pôjdu na túru, ktorá prebehla v poriadku. Počas nej si dali nejaké to pivo, ktoré mali so sebou, poškodená spomínala, že chce ísť za bratom. Podvečer sa z túry vrátili, pred domom sa stretli s J. S. (kolegom z práce), zapálili si spolu, podebatili a dohodli sa, že J. sa neskôr zastaví u nich v byte, pretože si ešte potreboval niečo vybaviť. Následne sa oni traja (obžalovaný, J. a R.) pobrali do bytu. Po jednom sa osprchovali, sedeli, počúvali hudbu a popíjali vodku. Prebiehalo to bez problémov. Obžalovaný mal už dosť vypité, bol v takom štádiu, že si musel ísť ľahnúť. Preto zaspal a keď sa zobudil, bola už v byte iba J., ktorej keď sa spýtal, kde je R., mu uviedla, že šla za bratom. Potom si už iba šiel ľahnúť do postele. Na druhý deň sa s R. stretol v práci na cigarete, vrátil jej tenisky, ktoré mala na túre ako náhradné a rozprávali sa. V ten deň spolu fajčili ešte asi dvakrát, aj v ďalších dňoch si občas v práci spolu zapálili. Dňa 10. alebo 11. mája sa dostavil na pracovisko v J. J. po tom, čo mu zavola kolega J. S., ktorý bol v tom čase pred zamestnaneckým vchodom. Dôvodom, pre ktorý mu telefonoval bolo, že chcel vyriešiť to, že poškodená R. po predajni rozširuje, že ju obžalovaný mal pretiahnuť v sklade aj v aute. Keď prišiel do práce, bola tam R. aj S., došlo k výmene názorov, obžalovaný si s R. vulgárne vynadali a nahnevany po nej hodil zapaľovač. Potom odišiel. Následne mu volal kolega zo skladu (N. T.), ktorý mu povedal, že R. chce na neho a na S. podať trestné oznámenie pre vyhrážanie sa jej smrťou. O tom, že sa mal dopustiť znásilnenia sa dozvedel, až keď mu prišli papiere z polície.

Poškodená R. R. na hlavnom pojednávaní za prítomnosti pribratého psychológa vypovedala, že obžalovaný je jej bývalý kolega. S obžalovaným a J.Š.u sa deň vopred dohodli, že dňa 01. 05. 2018 pôjdu na túru. Ráno sa stretli pred ich činžiakom (kde býval obžalovaný a M. J.), túra prebehla v poriadku, opekali, žartovali, niečo popili. Celý deň strávili v lese, okolo šiestej večer sa vrátili k ich činžiak, kde ich čakal J. S., lebo s ním sa dohodli, že sa stretnú. J. povedal, že príde asi o pol hodinu, lebo musí ísť zaviezt' maminu na stanicu, tak poškodenej bolo zbytočné ísť domov, rozhodla sa, že ho počká a keď sa J. vráti, niekam si pôjdu spolu sadnúť. Obžalovaný s družkou jej ponúkli, že môže počkať u nich, môže sa u nich prepotena z túry osprchovať, niečo zjedla a počkajú na J. spolu. Súhlasila s tým, u nich sa osprchovala, postupne za ňou aj oni. Po poškodenej sa išiel osprchovať obžalovaný, už tam boli nejaké náznaky dohody jeho a M., možno to už mali vopred pripravené. Dali jej návrh, aby sa na nich pozerala, kým oni dvaja budú súložiť. Potom ju obžalovaný začal obchytkávať, kým bola J. v sprche, hovoril jej, aby sa uvoľnila, že všetko bude dobré. Potom prišla M., ktorá jej povedala, že to je celoživotný sen obžalovaného „ísť do trojky“, čo poškodená odmietla. Potom to už malo rýchly spád, obaja ju nejako povyzliekali, nejakú sa ocitla na posteli, kde ju M. proti jej vôli pridržovala a začali si tam s poškodenou robiť, čo chceli. Ešte predtým poškodenej volal J. S., chcela mu zodvihnúť, ale bolo jej povedané, že nemá dvihnúť, že poškodená akože u nich nie je. J. potom zvonil aj zdola. Nakoniec jej obžalovaný kázal poslať J. SMS správu, ktorú obžalovaný skontroloval, že je u svojho brata. Potom musela dať mobil preč. Potom ju v tej posteli chytali na intímnych miestach, obaja jej strkali prsty do pošvy a keď bola

z toho v šoku a nevedela, čo má robiť, navrhli jej, aby si išla vypiť, že sa jej otupia zmysly. Ponúkaný alkohol požila, asi dva poldecáky vodky. Ona inak nepije, bola aj omámená z alkoholu, potom ju zas nejakto stiahli do postele, kde ju obžalovaný prinútil k orálnemu styku, o ktorý sa predtým pokúšala M., avšak túto odsotil, že je opitá a donútil k nemu poškodenú. Potom došlo aj k súložiu. Keď poškodená plakala a odtlačala obžalovaného, aby prestal, že ju to bolí, tak potom prestal a išiel na WC. Ona využila príležitosť, rýchlo sa obliekla, našla mobil, povedala J., aby ju pustila, lebo inak zavolá políciu a utiekla. Volala ešte J. S., kde je a bežala za ním do N. R.. S J. sa rozprávali, videl, že je mimo, roztrasená, uplakaná, ale hanbila sa mu povedať, čo sa stalo, tak mu povedala len to, že bola u obžalovaného doma a tam ju zamkli. Čo sa naozaj stalo, povedala J. asi až po týždni. Myslela si, že už to tým skončilo, no obžalovaný potom za ňou prišiel aj s J. a S. do práce, asi po desiatich dňoch, a začal sa vypytovať nezmyselné veci ohľadne J. S. a vyhrážal sa, že jej môže ublížiť. Vedela, že obžalovaný má násilnícku povahu, bije svoju družku, ktorá mala po tvári aj rukách modriny, aj v deň skutku ju udrel. Poškodená na hlavnom pojednávaní dňa 13. 07. 2020 zotrvala na svojej predchádzajúcej výpovedi, nechcela na nej nič meniť. Konaním obžalovaného jej bola spôsobená psychická a duševná ujma. V spojitosti s tým navštevuje psychiatra, lieči sa ambulantne. Kvôli práceneschopnosti stratila aj zamestnanie.

Svedkyňa M. J. vypovedala, že je bývalou priateľkou obžalovaného, rozišli sa na Silvestra 2018, predtým žili v jednej domácnosti šesť rokov. Zo strany obžalovaného voči nej nikdy nedošlo k fyzickému násiliu ani psychickému nátlaku. Prvého mája boli s obžalovaným a poškodenou na túre. Po tomto dátume sa vzťah medzi poškodenou a obžalovaným nijako nezmenil, stretávali sa raz za čas aj naďalej. S poškodenou bola po tomto dni aj na plavárni, kam ju zavolala poškodená, nevie prečo. V jej osobe sa vôbec nevyzná, mení nálady každú chvíľu, najprv sa smeje a o päť minút plače. V byte po túre boli zhruba od 16.30 h do 22.00 h - 23.00 h s tým, že R.Á. mala v pláne po 22.00 h ísť za svojim bratom. R. mala mobilný telefón celý čas na stole, volal jej brat, kým bola u nich. Nevie o tom, že by jej telefonoval aj niekto iný. Počas túry pili všetci traja pivo a vodku. Keď prišli domov, pili prevažne vodku, zjedli nejaké špekačky a každý sa samostatne osprchoval. Doma len počúvali hudbu, sedeli a rozprávali sa. Obžalovaný zaspával v čase, keď R. odchádzala. R. nebola znásilnená, po 01. 05. sa správala normálne ako predtým. Vchodové dvere sa zamykajú tak, že zvonku je potrebné použiť kľúč, ale zvnútra je už len taký motýlik, ktorý sa otočí a dvere sú zamknuté. Dajú sa takto veľmi dobre otvoriť, ak sa chce niekto dostať z vnútornej strany von, nepotrebuje kľúč. Nemali so zámkom žiadne problémy, že by sa zasekol. Ku konfliktu dňa 11. 05. 2018 v J. J. uviedla, že im (obžalovanému a svedkyňi) volal pán S., že má problémy s R., ktorá si vymýšľa. Pán S. to chcel vyriešiť tak, aby tam aj oni boli, načo prišli, no pán S. nechcel, aby sa to riešilo v predajni, aby z toho neboli problémy, stretli sa teda pri služobnom vchode (svedkyňa, obžalovaný a pán S. a potom prišla aj poškodená, keď ju svedkyňa zavolala z predajne). V tom čase tam bol aj prítomný vedúci predajne, pán X., ktorý prechádzal služobným vchodom. Obžalovaný sa poškodenej opýtal, prečo si vymýšľa pomer s pánom S., pochytili sa, všetci traja si vzájomne nadávali. Po tejto potýčke odišli taxíkom preč, poškodená sa vrátila do predajne. Okrem vzájomného nadávania si k ničomu inému nedošlo. Keď boli v taxíku, volal T., že R. povedala, že ide volať na políciu, pretože sa jej obžalovaný a pán S. vyhrážali smrťou. K žiadnym vyhrážkam však nedošlo. Po tomto incidente začala poškodená po predajni ohovárať svedkyňu, obžalovaného a pána S., že sú svine a hajzli, čo sa dozvedela svedkyňa od ostatných predajcov.

Svedkyňa na hlavnom pojednávaní dňa 13. 07. 2020 takisto zotrvala na svojej predchádzajúcej výpovedi, vypovedala pravdu a nechce nič doplniť.

Svedok J. S. vypovedal, že je s obžalovaným kolega, poznajú sa asi štyri roky. Z túry dňa 01. 05. 2018 sa obžalovaný, poškodená a J. vrátili s tým, že svedok ich čakal pred domom. Neboli triezvi, ale normálne komunikovali. Svedok si ešte potreboval ísť niečo vybaviť, takže ich nechal a znova sa k nim vrátil, kedy im zavolal, no keďže nik nedvíhal, odišiel do pohostinstva (N. R.) na pivo. Asi medzi 21.30 h až 22.00 h mu zavolala poškodená, že kde je, že ona bola u brata a teraz chce prísť za ním. Keď prišla, dala si asi vodku aj pivo a asi po hodine - hodine a pol spolu jedným taxíkom odišli. Nemá vedomosť o tom, že by prišla z bytu obžalovaného, pretože mu tvrdila, že bola u brata, ktorý ju priviezol autom. O tom, že malo dôjsť k nejakému znásilneniu sa dozvedel až po incidente v J. J., dovtedy o ničom nevedel, poškodená mu nič nepovedala. Po celú dobu sa správala normálne, nebolo na nej nič vidieť. Jediné, čo môže označiť za podozrivé je len ten telefonát kým sedel v N. R., lebo už mu predtým povedala, že chce ísť za bratom, tak nerozumel, prečo má prísť za ním. Nepamätá si, o čom konkrétne sa vtedy rozprávali, ale vyzerala normálne, nevšimol si, že by plakala. K incidentu dňa 11. 05. uviedol, že zo svojho podnetu išiel za poškodenou, pretože sa dozvedel, že ohovára a šíri klamstvá, napríklad, že

obžalovaného využíva a že to nie je kamarátstvo. Chcel si s ňou vysvetliť prečo šíri také intrigy. Stretli sa pri služobnom vchode, prišiel aj obžalovaný a M. J.. Došlo k slovnej potýčke, padali aj vulgarizmy, obžalovaný po poškodenej hodil zapaľovač, ale to vyplynulo z jej správania. V čase medzi 01. 05. a 11. 05. bol svedok s poškodenou v kontakte normálne v práci, stretli sa viac ako päťkrát. Normálne sa bavili, ale všimol si, že z jej strany sa zvyšujú intrigy, stupňovalo sa to, hovorila nepravdu o svedkovi aj obžalovanom, vymýšľala si aj o ostatných kolegoch.

Svedok N. F. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že je druh poškodenej, od augusta 2018 spolu bývajú. S poškodenou pred incidentom, a v podstate aj po ňom komunikoval len telefonicky. O tom, čo sa jej stalo mu povedala asi po 10 dňoch (telefonicky), konkrétne, že ju znásilnil kolega z práce asi aj s jeho družkou. Boli spolu na túre, po návrate ju mali zamknúť v byte a nechceli ju pustiť, no podarilo sa jej ujsť. O priebehu skutku detailnejšie informácie nemal. Po incidente ešte svedok s poškodenou komunikoval, neskôr k nemu začala chodiť aj na víkendy. V tom čase sa strhávala zo spánku, bola nekludná, ustráchaná, vyplašená. Momentálne v intímnom živote problémy nemajú.

Berúc do úvahy právny názor odvolacieho súdu bolo doplnené dokazovanie o výsluch dvoch svedkov:

Svedkyňa J.. Z.. J. T., vyšetrovatelka PZ, prítomná pri vydaní veci a výsluchu poškodenej dňa 25. 09. 2018 v prípravnom konaní (porovnaj č. I. 93 - 102, č. I. 226) vypovedala, že si už presne na okolnosti výsluchu nepamätám, avšak vie uviesť, že poškodená v čase výsluchu mala mobilný telefón so sebou. Nevie, či ho predložila pred, počas alebo po výsluchu, ale telefón dobrovoľne vydala s tým, že následne s kriminalistickým technikom vytvorili fotografie SMS komunikácie. Nespomína si na presné detaily a nevie teda uviesť, či telefónne číslo, z ktorého správy prichádzali alebo odchádzali, patrili nejakej konkrétnej osobe, napr. obžalovanému a či číslo súhlasilo aj s nejakou konkrétnou osobou v jej adresári kontaktov. Nevie to uviesť s istotou, ale zdá sa jej, že buď tam bolo uvedené len telefónne číslo alebo nejaká prezývka. Pri výsluchu poškodená poskytla telefón k dispozícii, ukázala komunikáciu a príslušníci PZ ju vlastne aj takto fotograficky zaznamenali, ako ju mala ona v telefóne. S kriminalistickým technikom bola vyhotovená fotodokumentácia komunikácie použitím fotoaparátu. Meno kriminalistického technika si s odstupom času nepamätá, nevie ho presne uviesť. Pokiaľ ide o vyhotovenie fotografií ako aj ich zoradenie či pridelenie poradového čísla, toto vypracovával kriminalistický technik, teda sa nevedela vyjadriť k otázkam obhajcu. Nepamätá si, či poškodená predložila celú SMS komunikáciu medzi ňou a obžalovaným, pričom poškodená uviedla, že ide o práve takúto komunikáciu, a teda že ide o obžalovaného.

Svedkyňa Q.. X. R., príslušníčka PZ, prítomná pri vydaní veci a výsluchu poškodenej dňa 25. 09. 2018 v prípravnom konaní (porovnaj č. I. 93 - 102, č. I. 226) vypovedala, že sa bližšie k prejednávanej veci vyjadriť nevie. V tom čase bola čakatelkou na inom oddelení, a síce na 2. oddelení vyšetrovania, pričom J.. T. bola jej školiteľkou a táto jej vtedy umožnila byť prítomná pri výsluchu poškodenej R.. Pamätá si, že tento výsluch sa zaznamenával aj na kamerový záznam. Pri výsluchu bolo prítomných viac osôb a takisto vdedela uviesť, že poškodená vydala mobilný telefón, z ktorého sa vyhotovovala fotodokumentácia kriminalistickým technikom, avšak svedkyňa už pri tomto prítomná nebola a k podrobnostiam sa viac vyjadriť nevie.

Vo veci bola vypočutá aj znalkyňa z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých PhDr. Martina Bečková, ktorá zotrvala na záveroch podaného znaleckého posudku č. 24/18. Uviedla, že pokiaľ ide o posttraumatickú poruchu, vzniknutej situácii musela predchádzať nejaká trauma a jej znalecké dokazovanie vychádza zo subjektívneho posúdenia situácie poškodenou a je zisťované pohovorom a dotazníkmi. Vyslovenie, či poškodená skutočne aj trpí posttraumatickou stresovou poruchou je predmetom posúdenia psychiatrom. Poškodená je viac zaťažovaná negatívnymi emóciami, čo znamená, že sa obáva prežiť veci pozitívne, keďže v jej prípade do toho vstupujú obavy a strach z toho, ako veci dopadnú. Negatívne prežívanie emócií je rysom osobnosti a nie je dôsledkom nejakej situácie. Ohľadne strachu poškodenej ku kolegovi N. U. uviedla, že sa nedá presne identifikovať, z čoho tento strach vychádza; človek, ktorý má strach, by sa nemal svojim konaním správať tak, že sa tomuto strachu vystavuje. Je potom otázkou motivácie, prečo sa poškodená (hoci mala strach) tak správala (poškodená sa s obžalovaným naďalej stretávala, bola na plavárni s jeho družkou, ktorá podľa obžaloby mala byť tiež pri skutku), teda treba zodpovedať, čo bolo motívom jej konania, čo tým chcela dokázať, pretože aj strach má určité škály. Z vyšetrenia vie, že poškodená už túto situáciu chcela riešiť, pretože aj v minulosti sa jej podobná situácia stala (znásilnenie v Martine bez

časových údajov), vtedy ju žiadnym spôsobom neriešila a túto situáciu už chcela zvládnuť a riešiť ju aktívne. Použitá diagnostická technika viedla len k zisteniu, ktoré súviselo s touto udalosťou v Banskej Bystrici. Jej závery by však mali byť objektivizované až psychiatrickým posudkom.

Podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku znova bol prečítaný aj znalecký posudok č. 14/2019 zo dňa 01. 03. 2019 vypracovaný znalkyňou z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, liečba alkoholizmu a toxikománie, gerontopsychiatria, MUDr. Renátou Lóškovou (č. l. 179 - 225), kde konštatuje, že u poškodenej znalkyňa nezistila takú duševnú chorobu, resp. poruchu, ktorej podkladom je psychotrauma a neboli zistené následky psychotraumatizácie.

Podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku boli opakovane prečítané zápisnice o výsluchu svedkov:

Svedok N. T. (č. l. 125 - 128) vypovedal, že je kolegom obžalovaného, poškodená je jeho bývalá kolegyňa. Títo dvaja sa medzi sebou normálne rozprávali, občas si šli spolu zapáliť, nejaký konflikt si medzi nimi nevšimol. V období 01. 05. 2018 - 11. 05. 2018 sa poškodená správala normálne, občas si šla s obžalovaným zapáliť, žiadnu zmenu v jej správaní nepostrehol. Poškodená sa mu javila, že sa rada predvádza a púta na seba pozornosť, stalo sa, že prišla do skladu, kde pracujú samí muži len v športovej podprsenke.

Svedok J. X. (č. l. 129 - 132) uviedol, že pracuje v J. J. s obžalovaným a pracoval aj s poškodenou. Pracovný pomer s poškodenou bol ukončený na jej žiadosť. V čase, keď končila, prišla za svedkom, že potrebuje ísť na políciu podať trestné oznámenie, avšak neuviedla v akej veci. Spomína si, že došlo k incidentu medzi poškodenou a obžalovaným pred vchodom do J. J., kde bola prítomná aj M. J., kedy došlo medzi nimi k slovnej roztržke. Javilo sa mu, že po tomto konflikte sa poškodená správala inak.

Svedok G. I. (č. l. 133 - 136) uviedol, že pracuje v J. J. ako skladník. S obžalovaným má kolegiálny vzťah, poškodenú vnímal len z videnia ako kolegyňu, pripadala mu „pošahaná“, niekedy bola vulgárna. Nesadla mu ako človek, premávala sa po prevádzke len v podprsenke, zdala sa mu byť nevyspytateľná, akoby na „niečom fičala“. Nikdy si nevšimol žiaden konflikt medzi obžalovaným a poškodenou. Od kolegov sa dozvedel, že poškodená na obžalovaného podala trestné oznámenie za znásilnenie, keď sa na to obžalovaného opýtal, ten to poprel.

Podľa § 269 Trestného poriadku boli prečítané listinné dôkazy:

- správa z Centra pre liečbu drogových závislostí (č. l. 252)
- správa z oddelenia dokladov (č. l. 253)
- správa zo Sociálnej poisťovne (č. l. 254 - 261)
- správa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica (č. l. 262 - 266)
- správa MERKURY SHOP, s. r. o. (č. l. 267)
- výpisom z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (č. l. 269)
- odpisom registra trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (č. l. 277)

Ani po doplnení dokazovania výsluchom príslušníkov PZ súd nepovolil oboznamovanie SMS komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou (č. l. 227 - 237). Uvedený listinný dôkaz opakovane namietal obhajca obžalovaného v tom smere, že bol získaný v rozpore s Trestným poriadkom, pričom obsah SMS správ nenamietal. Zotrvával na tom, že malo dôjsť najprv k vydaniu mobilného telefónu, k zabezpečeniu (stiahnutiu) SMS správ pribratím znalca a k vyhodnoteniu takého dôkazu. V spise je však zabezpečená len fotodokumentácia mobilného telefónu, ktorú predložila poškodená počas výsluchu pred vyšetrovateľom. Rovnako z tejto SMS komunikácie vyplývajú telefónne čísla, ktoré nie sú nikde konkretizované osobou ich odosielateľa a SMS komunikácia nie je ani úplná, chýba časová súvislosť. Súd s uvedeným názorom obhajcu v podstate súhlasil, pretože najmä zabezpečenie SMS komunikácie skutočne nezodpovedá ustanoveniam Trestného poriadku, a teda tento dôkaz nebol získaný zákonne. Hoci z obsahu SMS komunikácie vyplývajú aj okolnosti uvádzané poškodenou a svedkyňou J. (čo sa týka plavárne) v ich výsluchoch, tieto sa samotného skutku zo dňa 01. 05. 2018 netýkajú, nijakým spôsobom ho ani nepotvrdzujú a ani nepopierajú. Nejde o dôkaz slúžiaci či už v prospech alebo neprospech obžalovaného. Je pravdou, že každá osoba má dispozičné práva k záznamu o svojej korešpondencii a aj bez výslovného súhlasu dotknutej osoby ho použiť v rámci trestného konania. Súd však upriamuje pozornosť jednak na fakt, že samotný obsah komunikácie obžalovaný nenamietal, no

spôsob jeho získania nebol v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Ani samotná vyšetrovatelka a prítomná príslušníčka PZ nedokázali bez pochyb opísať, akú SMS komunikáciu im poškodená poskytla pri svojom výsluchu zo dňa 25. 09. 2018. Fotografie z tejto komunikácie dokonca vyhotovovala tretia osoba - kriminalistický technik, ktorého ani vyšetrovatelka, ani príslušníčka PZ a ani poškodená žiadnym spôsobom neinštruovala, ako má byť SMS komunikácia dokumentovaná, z hľadiska časového i logického. Ani jedna z týchto osôb (s výnimkou poškodenej) nezisťovala, či telefónne číslo, z ktorého tieto správy mali poškodenej prichádzať, patrí obžalovanému. Uvedené tvrdila len poškodená, pričom vyšetrovatelka nijako toto tvrdenie neoverovala, neverifikovala.

Vzhľadom na skutočnosť, že ani jedna zo svedkýň nevedela uviesť a označiť menom a priezviskom kriminalistického technika, ktorý fotodokumentáciu SMS komunikácie mal vyhotoviť, nebolo v možnostiach súdu takú osobu prípadne vypočuť. Takúto osobu neoznačil ani prokurátor a ani obžalovaný či jeho obhajca.

Ako už bolo uvedené, súd nepovažuje SMS komunikáciu za dôkaz v prospech alebo neprospech obžalovaného. Obsah komunikácie namietaný nebol. Avšak skutočnosti vyplývajúce z tejto komunikácie sa vôbec netýkajú skutku popísaného v skutkovej vete obžaloby a nie sú obžalovanému za vinu kladené. Podľa názoru súdu by mohli smerovať len k preukazovaniu vzťahov medzi obžalovaným a poškodenou, ktoré však po dni 01. 05. 2018 boli nepochybne zlé tak či tak, pretože to vyplynulo aj z iných vykonaných dôkazov.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul svedkyňu - poškodenú za prítomnosti psychológa PhDr. Martiny Bečkovej v zmysle § 262a Trestného poriadku v spojení s § 134 ods. 4 Trestného poriadku. Odvolací súd vytkol, že nie je zrejmé, prečo nebola poškodená vypočutá už dňa 16. 07. 2019, hoci bola na hlavnom pojednávaní prítomná a tiež, prečo sa psychológ (znalec) k jej výsluchu nevyjadroval.

Zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania dňa 16. 07. 2019 vyplýva, že na tomto bola vypočutá znalkyňa PhDr. Martina Bečková k znaleckému posudku č. 24/18. Znalkyňa bola poučená, že v konaní bola pribratá aj ako psychológ, ktorý má byť prítomný pri výsluchu poškodenej v súvislosti so zmenou Trestného poriadku prijatú zákonom č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o obetiach trestných činov“), účinnou od 01. 01. 2018. V tomto zmysle bola poučená aj poškodená, pričom bola poučená najmä v tom smere, že má právo vyjadriť sa, či je prítomnosť psychológa na jej výsluchu potrebná alebo nie. Poškodená na hlavnom pojednávaní dňa 16. 07. 2019 uviedla, že žiada o prítomnosť psychológa pri jej výsluchu. Tiež ale bola upovedomená aj o tom, že PhDr. Bečková mala dňa 16. 07. 2019 iné pracovné povinnosti, pre ktoré došlo aj k tomu, že bola po výpovedi obžalovaného vypočutá ako prvá a následne musela z hlavného pojednávania odísť. Rešpektujúc právo poškodenej ju súd dňa 16. 07. 2019 nevypočul, ale urobil tak až na hlavnom pojednávaní dňa 24. 09. 2019. Zo zápisnice z hlavného pojednávania dňa 16. 07. 2019 vyplýva, že poškodená bola poučená aj o svojom práve vyjadrovať sa k dôkazom, prípadne navrhopovať vykonanie ďalších.

Zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania dňa 24. 09. 2019 (ktorého doslovný prepis v súlade so závermi odvolacieho súdu je vyhotovený písomne na č. I. 395 - 409) tiež vyplýva, že poškodená bola poučená aj o práve záverečnej reči a túto nevyužila. Tiež bola poskytnutá možnosť psychológovi vyjadriť sa k výsluchu poškodenej či klásť jej otázky.

K samotnej účasti psychológa, resp. k jeho pribratiu do konania podľa § 30a Trestného poriadku v spojení s § 135 ods. 1 Trestného poriadku súd poukazuje na už zmienenú novelu Trestného poriadku, účinnú od 01. 01. 2018 zákonom o obetiach trestných činov. Je potrebné zdôrazniť, že tento zákon striktné rozlišuje medzi obeťou trestného činu a obzvlášť zraniteľnou obeťou. V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že Trestný poriadok pribratie psychológa v zmysle § 30a Trestného poriadku rieši práve vo vzťahu k obzvlášť zraniteľnej obeť. Poškodená R. R. je obzvlášť zraniteľnou obeťou v zmysle § 2 ods. 1 písm. c) bodu 4, pretože je obeťou trestného činu proti ľudskej dôstojnosti (II. hlava osobitnej časti Trestného zákona). Z dikcie ustanovenia § 30a Trestného poriadku vyplýva, že súd priberie psychológa v prípadoch ustanovených týmto zákonom na vykonanie úkonu. Takým prípadom je v zmysle § 134 ods. 4 Trestného poriadku (ak je ako svedok vypočúvaná obzvlášť zraniteľná obeť podľa osobitného predpisu, o veciach, ktorých oživovanie v pamäti by vzhľadom na jej osobné vlastnosti, vzťah k páchatelovi alebo závislosť od páchatela, povahu a okolnosti spáchania trestného činu mohlo nepriaznivo ovplyvniť jej

telesnú integritu alebo duševnú integritu alebo vystaviť ju riziku druhotnej viktimizácie, k výsluchu sa priberie psychológ alebo znalec, ktorý so zreteľom na predmet výsluchu vypočúvanej osoby prispeje k správne vedeniu výsluchu), pričom zo znaleckého posudku č. 14/2019 zo dňa 01. 03. 2019 vyplynulo, že v minulosti poškodená obdobnú situáciu zažila (porovnaj pohovor poškodenej so znalcom na str. 25, 30 posudku). Rešpektujúc túto okolnosť, kedy v minulosti ju poškodená riešila inak - neoznámením príslušným orgánom, a vediac, že sa poškodená snaží vyhýbať myšlienkam a rozprávaniu, činnostiam alebo situáciám, ktoré jej túto situáciu pripomínajú, súd dospel k záveru, že výsluch poškodenej na hlavnom pojednávaní v tejto trestnej veci, ktorý bolo nevyhnutné vykonať osobne (berúc do úvahy aj návrh prokurátora a tiež obhajobné práva obžalovaného), môže nepriaznivo ovplyvniť jej duševnú integritu a reálne ju aj vystaviť druhotnej viktimizácii.

Viktimácia (viktimizácia), z hľadiska dynamického prístupu viktimity, je proces, v ktorom sa človek stáva obeťou kriminality. Je to proces poškodzovania a spôsobovania ujmy, proces, v rámci ktorého sa potenciálna obeť stáva reálnou. Tento dej sa nezačína a nekončí iba tým, že sa človek stane obeťou trestného činu, ale ide o zložitý proces, ktorý má svoju dynamiku. Do procesu viktimizácie obeť zasahuje svojím správaním, či už v čase pred trestným činom, v jeho priebehu a po ňom. Obeť ovplyvňuje iniciáciu trestného činu, jeho priebeh, možnosť odhalenia a usvedčenie páchatel'a. Rozlišujú sa dve fázy viktimizácie, a to primárna a sekundárna. Primárnu fázu predstavuje ujma spôsobená páchatel'om a vzniká ako priamy, bezprostredný dôsledok trestného činu. Sekundárnou fázou je ujma vznikajúca v dôsledku reakcie sociálnej kontroly a okolia, napr. druhotné poškodzovanie obete tým, ako na udalosť reaguje okolie a príbuzní alebo priebeh pojednávania pred súdom. K obojm týmto fázam sa priraduje aj terciárna viktimizácia. Označuje sa ňou stav, keď jedinec nie je primerane vyrovnaný s traumatickou skúsenosťou aj napriek tomu, že došlo k náprave a odškodneniu.

Uvedené sa, žiaľ, asi aj potvrdilo, kedy poškodená aktuálne navštevuje psychiatrickú ambulanciu. Preto je prvostupňový súd toho názoru, že postupoval správne, ak do konania pribral psychológa, aby v prípade potreby prispel k správne výsluchu poškodenej. Skutočnosť, že sa psychológ počas jej výsluchu nijako nevyjadroval alebo nekládol žiadne otázky, nie je žiadnou chybou a už vôbec nie takou, ktorú by bolo potrebné pričítať v neprospech prvostupňového súdu, ale je možno ukazovateľom, že výsluch poškodenej zo strany prokurátora, obhajcu, obžalovaného a súd bol vedený správne.

Odvolací súd ďalej konštatoval, že bolo povinnosťou okresného súdu pokúsiť sa odstrániť prípadné rozpory medzi výpoveďou obžalovaného U., poškodenej R., resp. aj svedkyne J., keďže všetky tieto tri osoby bolo prítomné na hlavnom pojednávaní a odvolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo takýto úkon zo strany prvostupňového súdu urobený nebol.

Poukazujúc aj na rozhodovaciu činnosť iných súdov (napr. na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/24/2016 zo dňa 05. 04. 2016), pričom súd si je vedomý aj toho, že v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky existuje opačný názor, časovo však skorší (napr. rozsudok sp. zn. 2Tdo 26/2013), mal predovšetkým prokurátor postupovať podľa § 264 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku. Prokurátor je ten, kto má záujem udržať obžalobu ohľadom skutkovej vety a právnej kvalifikácie. Prokurátor v obžalobe navrhol rozsah dokazovania, s ktorým sa v podstate stotožnil aj obžalovaný a v neposlednom rade aj súd. Hoci tak prokurátor nepostupoval ani pred rozsudkom zo dňa 24. 09. 2019, neurobil tak ani po tom, čo sám v odvolaní namietal, že súd svedka S. nekonfrontoval s obsahom úradného záznamu, ktorý je odlišný od jeho výpovedí a tiež uviedol, že svedeckú výpoveď svedkyne J. považuje za účelovú. Po vrátení veci okresnému súdu, ktorý znova predvolal obžalovaného, poškodenú R. a svedkyňu J., prokurátor neinicioval odstraňovanie rozporov výpovedí týchto osôb.

Podľa názoru súdu však ani nemali aké rozpory byť odstraňované, a to pokiaľ ide o rozpory medzi výpoveďami obžalovaného, poškodenej a svedkyne J.. Postupom podľa § 264 Trestného poriadku sa odstraňujú podstatné rozpory medzi výpoveďou na hlavnom pojednávaní a výpoveďou v prípravnom konaní. O podstatné rozpory ide najmä v prípade, ak svedok (analogicky aj obžalovaný) sa odchyľ v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede. Ani obžalovaný, ani svedkyňa J. a ani poškodená R. sa vo svojich výpovediach podstatne neodchyľovali. Obžalovaný vinu od počiatku popieral, skutok, ktorého sa mal dopustiť, popísal vo svojej výpovedi. To, že obžalovaný poškodenú neznásilnil a ani od nej nevyžadoval orálny sex, potvrdila aj svedkyňa J., ktorá to ale opakovala pri každom výsluchu, v prípravnom konaní a aj v konaní pred súdom. Naopak poškodená R. vypovedala, že obžalovaný do nej vnikol svojím pohlavným údom a tiež ju donútil k orálnemu sexu. Pri tom mu mala napomáhať svedkyňa

J.X. tak, že poškodenej bránila v opustení bytu, avšak v konečnom dôsledku z neho poškodená aj tak odišla.

Svedok v rámci svojej výpovede uvádza okolnosti, ktoré vníma vlastnými zmyslami. Obžalovaný, pokiaľ neodmietne vypovedať, vypovedá o okolnostiach v jeho prospech, čo ale neznamená, ak o svojej nevine nepochybuje, že takisto nevypovedá o okolnostiach tak, ako ich vnímal vlastnými zmyslami. Ani obžalovaného, ani svedka či poškodeného, ak sa ich výpovede nezhodujú navzájom, však nemožno navádzať na takú odpoveď, napr. aj postupom o odstraňovaní rozporov podľa § 264 Trestného poriadku, aby v konečnom dôsledku vypovedali tak, ako je to uvedené v skutkovej vete, t. j. okolnosti v nej uvádzané potvrdili. Svedok sa v prípade nepravdivej výpovede vystavuje nebezpečenstvu spáchania trestného činu krivej výpovede, ale neznamená, že jeho výpoveď je nulitná. Súd sa však potom musí s jej obsahom a to, či ju zobral do úvahy alebo nie, vysporiadať v rámci hodnotenia dôkazov.

Ak svedkyňa J., poškodená R. a v neposlednom rade aj obžalovaný vypovedali rozdielne a skutok popisovali inak, neznamená to, že v ich vlastných výpovediach vznikli rozpory a takéto podstatné rozpory už vôbec nemohli vzniknúť medzi ich výpoveďami.

Súd sa náležite jednotlivým výpovediam obžalovaného, poškodenej a svedkov bude venovať v rámci hodnotenia dôkazov, no čo sa týka procesnej stránky vykonania výsluchov, poukazuje sa na predchádzajúce odôvodnenie s tým, že ani v rámci opakovaných výpovedí svedkyne J. a poškodenej R. nedošlo k žiadnym zmenám, keďže obidve zotrvali na svojich pôvodných výpovediach, ktoré sú podľa ich tvrdenia pravdivé a nechceli na nich nič meniť.

II.

Zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia donúti ženu k súložiu alebo kto na taký čin zneužije jej bezbranosť.

Zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia donúti iného k orálnemu styku, análnemu styku alebo k iným sexuálnym praktikám alebo kto na taký čin zneužije jeho bezbranosť.

Na tomto mieste súd uvádza, že rozhodnutie o vine obžalovaného musí vychádzať z vykonaných dôkazov (získaných zákonným spôsobom), ktorých vyhodnotením nie je možné dospieť k inému záveru, resp. ktoré nepripúšťajú aj alternatívny a pre obžalovaného priaznivejší záver, pokiaľ ide o otázku viny. Vina obžalovaného musí byť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Uznanie viny zo žalovanej trestnej činnosti nie je možné založiť na hypotetických záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti, a to ani pravdepodobnosti vyššieho stupňa. Pre takýto výrok musí byť daná istota (vychádzajúca z hodnotených dôkazov), o ktorej nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov ostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, významnej čo do otázky viny, nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovaného. Povedané inak, ak v konkrétnej trestnej veci vykonané dôkazy pripúšťajú alternatívnu možnosť o nevine, súd je povinný v zmysle princípu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Obžalovaný vo vzťahu k obžalobe vyhlásil, že je nevinný a vo všetkých svojich výpovediach spáchanie skutku popiera. Obhajoba uvádza, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa skutok stal.

Na základe vykonaného dokazovania nemal súd za preukázané, že sa stal skutok uvedený v obžalobe. V rozpore s vyjadrením obžalovaného je výpoveď poškodenej, ktorá popisovala, ako ju obžalovaný začal obchytkávať, spolu s jeho vtedajšou priateľkou M. J. ju povyzliekali, dotiahli na posteľ a prinútil ju k súložiu aj orálnemu styku. Obžalovaného zo skutku usvedčuje v podstate iba samotná poškodená, ktorá si síce na niektoré detaily nespomína, avšak (až na pár výnimiek) vypovedala o skutkových okolnostiach počas celého konania v podstate zhodne. Psychologickým vyšetrením nebola objavená modifikácia pamäťového materiálu v podobe konfabulácie ani iné skutočnosti negatívne vplyvajúce na vierohodnosť poškodenej. Zo subjektívneho hodnotenia poškodenej vyplýva prítomnosť príznakov vyskytujúcich sa pri posttraumatickej stresovej chorobe, čo malo byť „verifikované“ ďalším znaleckým skúmaním. Znalčkynou z odboru psychiatria nebola zistená takú duševnú chorobu, resp. poruchu, ktorej podkladom je psychotrauma.

V neprospech výpovede poškodenej však vyznievajú výpovede vypočutých svedkov, kde ani jeden z nich nemal o spáchanom skutku vedomosť. Obžalovaný, poškodená a svedkovia J. a S. sa v podstate zhodli na priebehu dňa 01. 05. 2018, kedy malo dôjsť k spáchanému skutku, avšak svedkyňa J., ktorá mala byť pri ňom prítomná, jeho spáchanie absolútne poprela a svedok S. uviedol, že sa mu poškodená bezprostredne po jeho (údajnom) spáchaní nezdála byť nijako iná, nebola rozrušená ani inak neprejavovala prežitie traumatizujúceho zážitku. Skutočnosť, že poškodená predmetný skutok ohlásila až desať dní po jeho (údajnom) spáchaní, kedy sa podrobila aj gynekologickému vyšetreniu, tiež do istej miery vyvoláva pochybnosť o tom, či sa skutok stal a v akom rozsahu.

Vykonaným dokazovaním bol preukázaný priebeh dňa 01. 05. 2018, v podstate od rána do večera, okrem samotného skutku, kedy neexistuje možnosť overenia výpovede poškodenej. „Intímne násilnosti“ boli popreté samotným obžalovaným ako aj svedkyňou J., pričom obaja popísali priebeh situácie zhodne, že obžalovaný zaspal a poškodená sa plánovala stretnúť s bratom a keďže pri skutku sa nik iný nenachádzal, nie je možná verifikácia výpovede poškodenej. Po jej odchode z bytu je čiastočne popísaná situácia, avšak poškodenej verzia je iná ako svedkova S., ktorý s ňou po skutku cca hodinu a pol sedel v bare a nevšimol si na nej zmenu v spávaní. Všetci vypočutí svedkovia rovnako uviedli, že si nevšimli žiadnu zmenu v správaní a komunikácii poškodenej s obžalovaným, pričom poškodená sa kontaktu s ním nevyhýbala, dokonca vo vzťahu k J. aktívne vyvolala stretnutie.

Vo výpovedi poškodenej sa vyskytli nelogické okolnosti či súvislosti, ktoré samozrejme poškodená v čase skutku mohla vnímať inak, avšak poškodená nevedela presne uviesť, koľko alkoholu požila, kedy ho požívala (po osprchovaní, pred „intímnosťami“, počas nich). Samotný priebeh „intímnych násilností“ nevedela popísať súvisle. Tiež je pre súd nejasné, ako mohla nemať k dispozícii mobilný telefón v dôsledku jeho „odhodenia“ a následne ho po vykonaní súložie, keď už bola „na úteku“, takmer okamžite našla, rýchlo „vytočila“ číslo 158, ukázala ho svedkyňi J., ktorá ju po tomto mala pustiť z bytu, pretože poškodenej sa nedarilo otvoriť zámok, hoci problémy s jeho otváraním neuvádzal ani obžalovaný a ani svedkyňa J., ktorá s ním v tom čase žila v jednej domácnosti. Poškodená tiež opisovala zámok na dverách rôzne, tvrdila, že sa dvere dali otvoriť aj zvnútra len kľúčom (čo ale popreli obžalovaný aj svedkyňa J., ktorí uviedli, že zvnútra sa dvere zamykali bezpečnostnou vložkou bez použitia kľúča - tzv. oliva), neskôr uviedla, že sa dali otvoriť aj kľúčom ale tiež bez použitia kľúča. Poškodená tiež nevedela s istotou opísať, čo mala oblečené, zrejme sa prezliekla, pričom veci si mala vziať z rucksaku, ktorý bol niekde v obývačke. Rovnako niekde v obývačke však bol aj jej mobilný telefón, pričom nevysvetlila, ako si dokázala rýchlo vybrať veci z rucksaku, do ktorých sa obliekla a zároveň nedokázala takto rýchlo zdvihnúť aj mobilný telefón. Z výpovede poškodenej sa javilo, ako keby išlo o rýchle, za sebou nasledujúce diely deja, teda obžalovaný so svedkyňou ju mali vyzliekať do spodnej bielizne, zvaliť na gauč, ona rýchlo šla na WC, odkiaľ sa vrátila, no obžalovaný so svedkyňou ju vyzliekli úplne. Malo dôjsť k súložiu a následne sa mala poškodená obliecť do iného oblečenia, nájsť mobilný telefón a utekať z bytu, kde ešte mala J. povedať, že volá na políciu. Počas tohto využívala neprítomnosť obžalovaného, ktorý sa sprchoval alebo odišiel na toaletu. Podstatnú úlohu však v tomto zohrával aj alkohol. Podľa poškodenej boli obžalovaný so svedkyňou opití, ona nie. Alkohol vo všeobecnosti spomaľuje koordináciu a orientáciu, otupuje zmysly. Rovnako však alkohol požívala aj poškodená, opakovala, že ona veľmi alkohol nepije, no vtedy ju nútili. Nepije tvrdý alkohol, no pila vodku. Z uvedeného potom ale plynie záver, že pod vplyvom alkoholu musela byť aj poškodená a potom aj jej koordinácia a orientácia museli byť pomalšie (sama vypovedala, že sa jej točila hlava, bola taká omámená, aj skutok oznámila neskôr, o. i. aj preto, že vtedy bola opitá).

Výpoveď poškodenej nebola overená inými dôkazmi, SMS komunikácia bola získaná jednak nezákonne, ale chýbala aj časová súvislosť. Pochybnosti o jej získaní sa nepodarilo rozptýliť ani výsluchom príslušníkov Policajného zboru. Práve naopak, tieto výpovede potvrdili, že komunikácia nebola overená, nebolo zistené, z akého čísla boli správny zaslané. Nebolo zistené, akým spôsobom boli fotografie zoradené, keďže časovo na seba podľa poradového čísla nenadväzovali. Poškodenou tvrdená násilná povaha obžalovaného nebola nijako skúmaná, svedkyňa J. poprela násilie či týranie obžalovaným. Nebola vykonaná ohliadka miesta činu, pričom orgány činné v trestnom konaní si „vystačili“ s tým, že svedkyňa J. zavolała obžalovanému, ktorý telefonicky vstup nepovolil. Preto nebolo možné overiť, či výpoveď poškodenej s uvedením toho, kde a čo robili, kým boli v byte, je pravdivá a či ku skutku mohlo dôjsť tak, ako to uvádza poškodená.

Súd s prihliadnutím na uvedené skutočnosti a pri vyhodnotení vyššie uvedených dôkazov konštatuje, že dôkazy v predmetnej veci vykonané na hlavnom pojednávaní nepreukazujú bez dôvodných pochybností skutočnosti uvedené v podanej obžalobe, teda že by sa stal žalovaný skutok.

Zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného) je jednou z kľúčových zásad aplikujúcich sa v rámci trestného konania, pričom táto zásada, ktorá vychádza z právnych myšlienok rímskeho práva, je ako táka neoddeliteľne spätá so zásadou prezumpcie neviny. Prezumpcia neviny teda vyjadruje objektívny stav, podľa ktorého o vine obvineného môže rozhodnúť len súd, pričom jeho rozhodnutie musí vychádzať z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého existuje jednoznačný záver, že žalovaný skutok spáchala určitá osoba.

V danom prípade naozaj zostali významné pochybnosti o tom, či sa žalovaný skutok vôbec stal a že sa ho skutočne dopustil obžalovaný. Súhrn priamych a nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obžalovaného musí tvoriť logickú sústavu vzájomne sa doplňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku, usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne aj vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru. Dôkazné bremeno pritom nesie obžaloba, nie obžalovaný. Obžaloba musí dokázať vinu obžalovaného, nie obžalovaný svoju nevinu.

Súd je názoru, že v danom prípade dôkazné bremeno obžaloba neuniesla, nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov, ktoré by bez dôvodných pochybností dokázali, že skutok, pre ktorý bol žalovaný stíhaný sa skutočne stal, preto ho podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil.

Poškodená R. R. si nárok na náhradu škody neuplatnila, preto súd o ňom ani nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, v lehote 15 dní odo dňa jeho oznámenia, prostredníctvom tunajšieho súdu Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Odvolanie má odkladný účinok.

Poškodený môže podať odvolanie iba pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.